

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. září 2021 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miroslavy Strakové a soudců JUDr. Jaroslava Pytlouna a JUDr. Petra Brauna odvolání, která podali jak obžalovaní Bc. M. V., MBA, narozený xxx, Ing. T. T., narozený xxx a obžalovaná právnická osoba obchodní společnost JCDecaux, Městský mobiliář s.r.o., tak v neprospěch obžalovaného Bc. M. V., MBA, narozený xxx i státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 6T 38/2018, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zčásti zrušuje, a to ve výrocích o uložení trestech u všech obžalovaných.

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaným Bc. M. V., MBA a Ing. T. T., se podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 67 odst. 2 písm. b), 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku a obžalované právnické osobě obchodní společnost JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o. se podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 15 odst. 1 písm. c), 3 a § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, v aktuálním znění, u k l á d á, obžalovaným Bc. M. V., MBA a Ing. T. T. samostatný peněžitý trest stanovený ve výměře 100 (sto) celých denních sazeb ve výši 500 Kč (pět set korun českých), tj. v celkové výměře 50 000 Kč (padesát tisíc korun českých) a obžalované právnické osobě obchodní společnosti JCDecaux, Městský mobiliář spol. s.r.o. ve výměře 50 (padesát) celých denních sazeb, kdy denní sazba činí 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých), tj. v celkové výměře 50 000 Kč (padesát tisíc korun českých).

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn, tj. ve výrocích o vině u obou obžalovaných a obžalované právnické osoby.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státního zástupce z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 6T 38/2018 byli obžalovaní Bc. M. V., MBA (dále jen M. V.), Ing. T. T. (dále jen T. T.) a právnická osoba obchodní společnost JCDecaux, Městský mobiliář, s.r.o uznáni vinnými, každý z nich, přechinem zjednaní výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění tohoto rozsudku dopustili tím, že tito obžalovaní, ve vzájemné součinnosti, v době nejméně od 22. 8. 2016 do 3. 2. 2017 (přesněji do 25. 1. 2017), činili níže popsané kroky, směřující k prosazení obžalované právnické osoby obchodní společnosti JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o., IČ: 452 41 538, sídlem Rohanské nábřeží 678/25, 186 00 Praha 8 – Karlín (dále také jako JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o.), v rámci Radou Městské části Praha 1 vyhlášeného záměru podle § 36 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), na pronájem části nebytového prostoru v domě č. p. 56, katastrální území Staré Město, Valentinská 11 (část nebytové jednotky číslo 56/101) v 1. nadzemním podlaží domu, a to mimo jiné prostoru pro čtyři osvětlené vitríny na zdi tohoto nebytového prostoru, přičemž obžalovaný M. V. tak činil coby člen komise obecního majetku Rady Městské části Praha 1 a z tohoto titulu tak měl k dispozici interní neveřejné informace, které zvýhodňovaly obžalovanými prosazovanou obžalovanou obchodní společnost JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o., a tyto informace předával obžalovanému T. T., technickému řediteli skupiny obchodních společností JCDecaux, do níž patří i obžalovaná obchodní společnost JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o., a jehož náplní práce bylo mimo jiné získávání nových reklamních a nereklamních ploch v souladu s potřebami společností skupiny JCDecaux, jednání se zástupci orgánů státní správy a samosprávy za účelem rozvoje sítě reklamních nosičů skupiny JCDecaux a koordinace obchodních případů až do podpisu smlouvy, zároveň byl obžalovaný T. T. na základě plné moci ze dne 12. 2. 2015 oprávněn zastupovat obžalovanou obchodní společnost JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o., mimo jiné ve vztahu k městům a městským částem, včetně uzavírání smluv, podávání žádostí a návrhů, a takto konkrétně obžalovaný M. V., v úmyslu opatřit obžalované obchodní společnosti JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o., kterou ve vztahu k Městské části Praha 1 zastupoval obžalovaný T. T. a jejímž hlavním předmětem podnikání je umístování a provozování reklamních ploch za účelem jejich pronájmu dalším subjektům, prospěch v podobě uzavření smlouvy na pronájem shora uvedených nebytových prostor, podle které by tyto nebytové prostory mohla využívat ke své podnikatelské činnosti, vyvíjel ve prospěch této obžalované obchodní společnosti činnost na úkor ostatních soutěžitelů, kdy konkrétně zaslal dne 22. 8. 2016 v 16:31 hodin obžalovanému T. T. MMS zprávu obsahující neveřejný návrh usnesení Rady Městské části Praha 1, připraveného na schůzi, která se měla konat dne 24. 8. 2016, podle kterého měla Rada Městské části Praha 1 schválit uzavření nájemní smlouvy na užívání shora uvedených nebytových prostor s výši nájmu 60 000 Kč za rok bez DPH s obchodní společností euroAWK s.r.o., IČ : 241 96 819, sídlem Babákova 2390/2, 148 00 Praha 4 – Chodov (dále jen euroAWK s.r.o.), která jako jediná učinila nabídku na základě vyhlášeného záměru na pronájem těchto nebytových prostor, který byl vyhlášen usnesením Rady Městské části Praha 1 č. UR16_0857 ze dne 18. 7. 2016 podle § 36 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, s datem vyvěšení na úřední desce od 22. 7. 2016 do 5. 8. 2016 pod pořadovým č. 51/7-8/2016/Z, a zároveň se obžalovaného T. T. dotázal, jakou částku za pronájem těchto nebytových prostor by nabídla obžalovaná obchodní společnost a dále obžalovaného T. T., týž den, v době kolem 18:10 hodin telefonicky ujistil, že pokud by obžalovaná obchodní společnost nabídla lepší podmínky, pak by Městská část Praha 1 zvažovala uzavření smlouvy s obžalovanou obchodní společností, načež dne 23. 8. 2016 v zasláné SMS zprávě v 9:21 hodin sdělil obžalovaný T. T. obžalovanému M. V., že obžalovaná obchodní společnost by nabídla nájemné ve výši 68 000 Kč ročně, včetně reklamního prostoru

pro Městskou část Praha 1 dvakrát po dobu 14 dnů, nato obžalovaný M. V. instruoval obžalovaného T. T., aby se s oficiální nabídkou obrátil na radního Městské části Praha 1 T. M., což obžalovaná obchodní společnost, prostřednictvím obžalovaného T. T. učinila a obžalovaný M. V. svým vlivem a působením na odpovědné osoby z Městské části Praha 1 dosáhl toho, že projednání nabídky obchodní společnosti euroAWK s.r.o. bylo staženo z programu schůze Rady této městské části, která se konala dne 24. 8. 2016, a dále Rada této městské části na schůzi konané dne 20. 9. 2016 rozhodla nevybrat nabídku uvedené obchodní společnosti na pronájem předmětných nebytových prostor a dále schválila vyhlášení nového záměru podle § 36 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze pod č. UR16_857 na pronájem těchto nebytových prostor, který byl na úřední desce vyvěšen od 12. 10. 2016 do 26. 10. 2016 pod pořadovým č. 70/10/2016/Z, na základě kterého se přihlásily dne 25. 10. 2016 obchodní společnost euroAWK s.r.o. s nabídkou nájemného ve výši 60 000 Kč bez DPH ročně a téhož dne obžalovaná obchodní společnost s nabídkou nájemného ve výši 68 000 Kč bez DPH ročně navíc, s možností využití reklamního prostoru pro Městskou část pro Prahu 1 na dvou kusech vitrín po dobu dvou čtrnáctidenních cyklů, načež usnesením Rady Městské části Praha 1 ze dne 8. 11. 2016 č. UR16_1258 bylo schváleno uzavření nájemní smlouvy s obžalovanou obchodní společností JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o., a dne 25. 1. 2017 byla tato smlouva mezi Městskou částí Praha 1 a obžalovanou obchodní společností, za níž jednal její jednatel Ing. P. S., uzavřena.

2. Za to byl obžalovanému M. V. uložen podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a § 68 tr. zákoníku samostatný peněžitý trest stanovený ve výměře 300 denních sazeb ve výši 1 000 Kč, tj. v celkové výměře 300 000 Kč. Obžalovanému T. T., podle též zákonného ustanovení, byl uložen samostatný peněžitý trest stanovený ve výměře 100 denních sazeb ve výši 1 000 Kč, tj. v celkové výměře 100 000 Kč. Obžalované právnické osobě JCDecaux, Městský mobiliář s.r.o., byl uložen podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 18 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, samostatný peněžitý trest stanovený ve výměře 100 denních sazeb ve výši 3 000 Kč, tj. v celkové výměře 300 000 Kč.
3. Citovaný rozsudek nenabyl právní moci, protože v zákonné lhůtě proti němu podali odvolání jak všichni obžalovaní, tak v neprospěch obžalovaného M. V. i státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1.
4. Odvolání obžalovaného M. V., podané prostřednictvím jeho obhájce, směřuje proti výrookům o vině i trestu. Lze kvitovat, jak odvolatel uvedl, že soud I. stupně před vyhlášením původního rozsudku provedl stranami veškeré navržené důkazy, následně došlo k doplnění dokazování v rozsahu, který stanovil odvolací soud, kdy došlo k výsledku svědkyně K. a doplnění výsledku svědka M.. Dle pokynu odvolacího soudu měla být podle § 213 odst. 1 tr. řádu provedena v původním řízení neprovedená SMS zpráva. Soud I. stupně popisuje provedení důkazu SMS zprávou v bodě 9. rozsudku a uvádí, že tuto provedl podle ustanovení § 213 odst. 2 tr. řádu. Zde je však otázkou, zda tímto způsobem provedený důkaz je proveden správně. Pokud obvodní soud uvedl, že SMS zprávu přečetl postupem podle § 213 odst. 2 tr. řádu, namísto provedení důkazu podle § 213 odst. 1 tr. řádu, byl tento postup nesprávný, s rozporu s trestním řádem. Paradoxně ani v rozsudku nejsou ve výčtu provedeného dokazování vůbec zmíněny záznamy telekomunikačního provozu, ani odvolacím soudem výslovně zmíněné důkazy, a to CD záznam (přednes na zasedání zastupitelstva MČ Praha 1 dne 22. 5. 2019), či Metodické doporučení k činnosti územních samosprávních celků z roku 2016 na čl. 992 až 1026. Ve výčtu provedených důkazů pak zcela absentují též důkazy, založené k jinému nevyhodnocenému záměru státním zástupcem a provedené k důkazu v rámci hlavního líčení a dále chybí ve výčtu provedené rozsudky týkající se sporu Dopravního podniku hl. m. Prahy, a.s. (dále jen dopravní podnik) a euroAWK s.r.o., jakož zde chybí například i žádost - nabídka euroAWK s.r.o. Soud I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

stručně rekapituloval, že všichni obžalovaní sdílejí názor, že předmětný záměr veřejnou soutěží není; naproti tomu státní zástupce tvrdí, že předmětný záměr veřejnou soutěží je. Soud I. stupně ve svém shrnutí vynechal, že z dokazování vyplynulo, že záměr není veřejnou soutěží. Mj. svědci Ing. T., M., Metodické doporučení k činnosti územních samosprávních celků z roku 2016 na čl. 992 až 1026, přednes Mgr. B. na zasedání zastupitelstva MČ Praha 1 dne 22. 5. 2019, materiály MČ Praha 1. Soud I. stupně pak v bodě 58. shrnuje svůj právní závěr, že vyhlášené záměry lze považovat za veřejnou soutěž a k tomu opakuje, že k tomu, aby se jednalo o veřejnou soutěž, stačí pouze to, aby bylo vyhlášeno veřejně a neomezenému okruhu zájemců a doplňuje, že není nutno dalších pravidel a podmínek, jak o tom opakovaně hovoří obhájci všech obžalovaných. Tento právní závěr soudu je však v rozporu se zákonem, odbornou literaturou i judikaturou. Soud I. stupně sám citoval, že veřejnou soutěží se obecně rozumí případ, kdy více subjektů usiluje podle určitých vyhlášených pravidel o dosažení stanoveného výsledku, který bude objektivně hodnocen, načež soud I. stupně neuvedl provedené důkazy, tedy Metodické doporučení k činnosti územních samosprávních celků z roku 2016, přednes Mgr. B. na zasedání zastupitelství MČ Praha 1 dne 22. 5. 2019, v rámci výčtu provedených důkazů, přece jen se k nim stručně vyjádřil v bodě 56. rozsudku. Toto vyjádření je spíše projevením jakéhosi despektu v metodické příručce gestora právní úpravy s tím, že soud je vázán pouze zákonem a s metodickým doporučením nesouhlasí. Metodické doporučení je ovšem oficiálním právním názorem gestora právní úpravy a postupují dle něj všechny obce v ČR a jsou z něho odvozená veškerá školení zástupců obcí i příručka zastupitele. Naráží zde tedy na sebe dlouhodobou praxí usvědčené postupy a doporučení oproti čistě teoretickému restriktivnímu právnímu názoru soudu I. stupně. Pokud se jedná o opakované tvrzení soudu I. stupně, že jsou některé materiály neveřejné, není zřejmé, z čeho tak usuzuje. Neveřejné ze zákona je jednání Rady MČ P1, svědkyně K., kterou soud I. stupně cituje, u hlavního líčení spontánně, na původní dotaz, zda se jedná o tajné materiály, uvedla, že neví. Zdůrazňuje výpověď svědků, že se spol. euroAWK s.r.o. by nájemní smlouva nebyla uzavřena, neboť se soudila s dceřinou společností HMP a dlužila na nájemném, což v bodě 56. rozsudku sám soud I. stupně uvedl. Soud I. stupně v bodě 63. rozsudku dovozuje jeho vliv na rozhodování Rady MČ Praha 1. Tento údajný vliv dovozuje z jedné zasláné SMS třetí osobě, ignorujíc výpovědi svědků Ing. T. a M., jakož i další listinné důkazy, ze kterých vyplývá, že neměl vliv, jaký mu soud I. stupně přičítá, na základě jedné SMS, ze které se nedá dovodit to, co z ní dovozuje soud I. stupně. Poukazuje na provedené dokazování, kterými bylo prokázáno, svědeckými výpověďmi i listinnými důkazy, že původní záměr nebyl vyhodnocen z toho důvodu, že byl neplatný (k tomu svědci Ing. T., M., K., ale i S., jakož i listinné důkazy, v porovnání dvou různých záměrů, z čehož je zřejmé, že první byl neplatný, sdělení euroAWK s.r.o., že není možné pronajmout jejich majetek – 4 vitríny). Soud I. stupně evidentně spatřuje výhodu v tom, že bylo známo, jakou nabídku učinila euroAWK s.r.o. v předchozí době, k jinému záměru, jehož předmětem bylo něco jiného. Z dokazování vyplynulo, že to byla právě euroAWK s.r.o., která komunikovala přímo s MČ Praha 1, včetně svědkyně K. a měla tak naopak paradoxně více informací, než kdokoli jiný. To vyplynulo dokonce i z výsledku zástupkyně euroAWK s.r.o., svědkyně S.. Z provedeného dokazování vyplynulo, že došlo v případě prvního záměru k zásadnímu pochybení při specifikaci budoucího předmětu nájmu, kdy byly k nájmu nabízeny 4 vitríny, které však nebyly ve vlastnictví MČ Praha 1. Je logické, že nikdo nemůže pronajmout věc, která mu nepatří. Již pouhým porovnáním prvního a druhého záměru, tedy k důkazu provedených listinných důkazů, je zřejmé, že je předmět zamýšleného pronájmu vymezen zcela jiným způsobem. V prvním případě byly k pronájmu nabízeny čtyři osvětlené vitríny, které nebyly vlastnictvím MČ Praha 1, ve druhém pak část nebytového prostoru, za účelem umístění osvětlených vitrín. Soud I. stupně se mýlí a spekuluje, když uvádí, že by s euroAWK s.r.o. byla uzavřena smlouva. Jednak nemohla být uzavřena smlouva na něco, co MČ Praha 1 nepatří, jednak s euroAWK s.r.o. by nebyla uzavřena smlouva nikdy. Soud I. stupně dovozuje jeho údajný vliv z jediné stručné SMS. Jedná se o spekulaci, neměl vliv, který se mu snaží soud I. stupně přičítat. Vše rozhoduje Rada MČ, jakožto kolektivní orgán na neveřejném zasedání tajným

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

hlasováním. Je přesvědčen, že záměr není a nemůže být veřejnou soutěží, metodické doporučení vnímá jako velmi propracovaný odborný právní dokument, který byl vytvořen gestorem právní úpravy zákona o obcích a zákona o hl. m. Praze. Shrnuje, že rozsudek vykazuje vady, které jsou popsány shora a je zatížen vadami v daleko větším rozsahu, než které byly vytýkány odvolacím soudem původnímu rozsudku. Dle zásady *in dubio pro reo* měl soud I. stupně postupovat v jeho prospěch, nikoliv naopak. Provedené důkazy netvoří logicky ucelený řetězec navzájem propojených a podporujících se důkazů v jeho neprospěch. Není možné opomíjet provedené důkazy, neučinit žádná skutková zjištění z provedených svědeckých výpovědí a nehodnotit velmi výrazné množství provedených důkazů. Závěrem obžalovaný navrhl, aby byl napadený rozsudek odvolacím soudem zrušen a nově bylo rozhodnuto tak, že se obžaloby zproštuje podle ustanovení § 226 písm. a) tr. řádu. Ve svém přípisu ze dne 10. 9. 2021 odvolatel uvedl, že z textu odvolání státního zástupce se zdá, že bylo podáno pouze pro forma, jako jakési splnění povinnosti se odvolat, když nebylo soudem I. stupně jeho návrhu vyhověno. Zbývající část odvolání je pojatá jako čirá spekulace založená na pocitech, domněnkách a úvahách státního zástupce, bez opory v jakémkoli dokazování. Závěrem obžalovaný požádal, aby odvolání státního zástupce bylo zamítnuto jako nedůvodné. Současně pak žádal soud I. stupně, aby v rámci veřejného zasedání provedl důkaz a to za a) záměr na pronájem nebytové jednotky č. xxx v k.ú. Staré Město, Karlova 23, Praha 1, b) záměr na pronájem nebytových jednotek č. xxx a xxx, vše v k.ú. Staré Město, Haštalská 1, Praha 1, c) záměr na pronájem části nebytové jednotky č. xxx v k.ú. Josefov, Pařížská 28, Praha 1 a d) záměr na pronájem nebytové jednotky č. xxx v k.ú. Josefov, Široká 12, Praha 1 s tím, že je zřejmé, že MČ Praha 1 podle nabídek ani nerozhoduje, umožňuje nabídky navyšovat či změnit, přerušuje jednání, aby se jednalo o navýšení cen a podobně. Dochází ke zřejmému seznamování subjektů, které podaly i nižší nabídku s nabídkami ostatních a též k úpravám.

5. Odvolání obžalovaného T. T., podané prostřednictvím jeho obhájce, směřuje proti výrokům o vině i trestu. Uvádí, že veřejnou soutěží je, dle odborné literatury, přijatý konstantní judikaturou, případ, kdy více subjektů usiluje podle určitých vyhlášených pravidel o dosažení stanoveného výsledku, který bude objektivně zhodnocen. Tuto definici reprodukuje v rámci odůvodnění napadeného rozsudku i soud I. stupně, aby posléze dovedl, že v daném případě záměru se přeci jen o veřejnou soutěž jedná a že dalších pravidel a podmínek netřeba. Skutečnost, že vyhlášené záměry, ani první (zrušený), ani následný nesplňovaly definiční kritéria veřejné soutěže ve smyslu § 256 odst. 1 tr. zákoníku vyplývá jak z právního posouzení a prokazují to rovněž výpovědi obžalovaného V., výpovědi svědkyně Ing. T., K. a svědka M., tak toto vyplývá z Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly k činnosti územních samosprávních celků ze dne 7. 1. 2014, jakož i důkazů dokumentujících stanoviska i praxi ohledně vyhlášení záměru v jiných věcech. Soud I. stupně konstatoval, že návrh usnesení Rady městské části, v rámci vyhlášeného záměru, je informací neveřejnou, aniž by tento svůj závěr fakticky odůvodnil a opřel o konkrétní důkazy. Závěr o neveřejnosti informací tak odporuje hodnocení svědeckých výpovědí, je v rozporu se zásadou presumpce neviny, tak i s judikaturou ohledně svobodného přístupu k informacím. Z odůvodnění napadeného rozsudku by bylo možné dovozovat, že soud I. stupně zvýhodnění spatřuje v uplatnění vlivu obžalovaného V. při stažení prvního vyhlášeného záměru. Z provedeného dokazování nicméně vyplynulo, že jediný zájemce, spol. euroAWK s.r.o. v rozhodné době byla dlužníkem Městské části Prahy 1 a byla v soudním sporu s dopravním podnikem, což bylo informací veřejně známou a dle obvyklé praxe dokázanou svědeckými výpověďmi svědkyně Ing. T. a svědka M., což byla skutečnost fakticky bránící uzavření smlouvy. Zrušení záměru tedy nebylo diskriminací, jak uvádí soud I. stupně, ale postup vyvolaný hned dvěma objektivními faktory, tj. vadným vyhlášením záměru a skutečností, že jediný zájemce byl, dle praxe městské části, nezpůsobilý k uzavření smlouvy. Zrušení prvního vyhlášeného záměru MČ Praha 1 bylo zcela důvodné i bez jakékoli případné ingerence jeho a obou odvolatelů, Rada MČ Praha 1 tak postupovala zcela v souladu s právními předpisy a

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

principem řádného hospodáře. Pokud soud I. stupně konstruuje jakoukoliv výhodu obžalované společnosti ve druhém z vyhlášených záměrů, jde o čistou spekulaci. Metodické doporučení ministerstva vnitra zjevně záměr za veřejnou soutěž nepovažuje, dle tohoto metodického doporučení postupují a jsou školení zaměstnanci prakticky po celé republice. Uvádí, že ani trestním soudům není bez dalšího zřejmé, zda se v daném případě jedná o veřejnou soutěž ve smyslu trestních norem a o informaci veřejnou či neveřejnou. V předmětné době zastával pozici technického ředitele, podstatnou náplní jeho činnosti byla správa, údržba a provoz městského mobiliáře v Praze. Byl odsouzen pro jednání, které zjevně není jednáním v souvislosti s veřejnou soutěží, je mu kladeno za vinu, že měl mít přístup k interním informacím, které jsou však, dle své povahy, veřejné a měl se podílet údajně svou činností na zrušení záměru, který být zrušen objektivně musel, neboť nemohl být platnou podmínkou zamýšlené smlouvy, aby zjednal pro obžalovanou společnost výhodu, spočívající ve znalosti veřejné informace. Pro úplnost uvádí, že se domnívá, že odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, v dané věci, jsou důkazy procesně nepoužitelné, neboť se jedná o důkazy získané v rozporu s § 88 odst. 2, 4 tr. řádu. Závěrem obžalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek zrušil a jeho obžaloby zprostil podle § 226 písm. a) tr. řádu.

6. Odvolání obžalované právnické osoby JCDecaux, Městský mobiliář, s.r.o., podané prostřednictvím jejího zmocněnce, směřuje proti výrokům o vině i trestu. Namítá, že napadený rozsudek považuje za nesprávný, hmotněprávní závěr soudu I. stupně o tom, že v obžalobě označený skutek je trestným činem, je vadný. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, bylo zatíženo podstatnými vadami, protože v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, tedy jmenovitě ustanovení o hodnocení důkazů, ve vztahu k naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu, pro které byla obžalována. Soud I. stupně dospěl k závěru, že se o jednání v souvislosti s veřejnou soutěží jedná. Tento závěr soudu I. stupně je vnitřně rozporný, odůvodněný zcela nejasným interpretačním postupem a nadto v rozporu s konstantní judikaturou. Má za to, že se v daném případě o veřejnou soutěž ve smyslu § 256 odst. 1 tr. zákoníku nejedná, neboť nejsou naplněny všechny definiční znaky veřejné soutěže. Těmito znaky jsou, jak shodně uvádí soud I. stupně, veřejné vyhlášení a možnost účasti neomezeného okruhu subjektů. Nicméně pojmovým znakem soutěže jsou současně i určitá předem známá pravidla a podmínky, které je nutno v rámci soutěže respektovat. Bez existence tohoto pojmového znaku se o veřejnou soutěž nemůže jednat. Soud I. stupně nejprve definoval veřejnou soutěž i za pomoci pravidel jako nezbytného pojmového znaku veřejné soutěže s tím, že se jedná o širší pojem a jako tzv. užší termín označuje veřejnou zakázku, kde, dle soudu I. stupně, nejsou pravidla explicitně vyžadována, což objektivně není pravda, jelikož pravidla veřejných zakázek vymezuje samostatný právní předpis, zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Skutečnost, že je veřejná soutěž, dle soudu I. stupně, širší pojem a veřejná zakázka užší pojem, je nadto pro danou věc zcela irrelevantní, neboť v daném případě se zcela jistě o veřejnou zakázku nejedná a ani soud I. stupně nic takového neuvádí. Soud I. stupně dále na základě povahy záměru a jeho účelu dovozuje, že by bylo nelogické, aby docházelo k tomu, že ostatní zájemci dopředu budou vědět o nabídkách ostatních zájemců s tím, že by to bylo v naprostém rozporu se základním logickým požadavkem takto přijatého zákona. Sám soud I. stupně přitom uvádí, že účelem požadavku publikace záměru je, dle judikatury, především informovat občany o dispozicích s majetkem hlavního města, aby příslušné úkony probíhaly transparentně, aby se o nich občané předem a včas dozvěděli, aby mohli upozornit na hrozící pochybení či nesprávné hospodaření s tímto majetkem a případně, aby měli neomezeně možnost sami vstoupit do tzv. nabídkového řízení jako zájemci a že podstatou tohoto způsobu vyhledávání zájemců totiž je, vedle nutného procedurálního kroku, který je spojen s případnou absolutní neplatností následně uzavřené smlouvy v případě, že záměr není veřejně oznámen, vyhledat nejlepší, resp. nejvhodnější nabídku. Pakliže v této souvislosti soud I. stupně hodnotí jednání obžalovaných jako pokoutné a konspirativní a nikoliv transparentní, činí tak pouze perspektivou veřejného

soutěžení, o které se v daném případě nejedná a přehlíží primární účel záměru jako takového, kterým je v rovině formální platnost následné majetkové dispozice a v rovině faktické informovanost veřejnosti o zamýšleném nakládání s obecním majetkem, s cílem nalézt nejvýhodnější využití obecního majetku. Tomuto účelu se rozhodně jednání obžalovaných nepříčilo, jakkoliv je hodnoceno soudem I. stupně negativně. V případě dispozice s majetkem obce, obec na základě různých kritérií předně rozhoduje, zda se dispozice s daným prostorem bude řešit formou záměru nebo výběrového řízení. Jak uvedl svědek T. M., platil takový úzus, tzn. pokud to byl nějaký zajímavý atraktivní nebytový prostor, tak se využilo formy výběrového řízení, přičemž tento svědek současně uvedl, že daný prostor (Valentinskou 11) nepovažuje za lukrativní prostory. Městská část Praha 1 nebyla v daném případě povinna uzavřít smlouvu se spol. euroAWK s.r.o., byla oprávněna její nabídku odmítnout i bez vyhodnocení a následně zveřejnit nový záměr pronájmu. Rozhodnutí o tomto postupu náleželo do kompetence Rady MČ Praha 1, která mohla takové rozhodnutí učinit bez ohledu na to, jaké podklady pro jednání Rady připravil úřednický aparát městské části, žádnými pravidly, vyjma požadavku na dodržení principu řádného hospodáře, vázána nebyla. Z výpovědi svědkyně Ing. T. je pak zřejmé, že taková pravidla nebyla stanovena ani žádným interním předpisem nebo ustálenou praxí. Soud I. stupně uzavřel, že v průběhu dokazování vyplynulo, že k návrhu usnesení Rady MČ Praha 1 nemohl mít obžalovaný M. V. legální přístup, neboť se jedná o listinu nepochybně neveřejnou, která je určena přesně stanovenému okruhu osob, které jsou uvedeny na prvním listě a které ji schvalují, resp. podepisují a pak až Radě MČ Praha 1. Tento závěr soudu I. stupně však není založen na volném hodnocení důkazů soudu vyplývající z § 2 odst. 6 tr. řádu, ale na přesvědčení soudu I. stupně, že opak by byl v přímém rozporu s podstatou záměru, jakožto druhu veřejné soutěže. I když někteří svědci nedokázali explicitně odpovědět, zda je nebo není návrh usnesení Rady veřejný, z dokazování bylo objektivně zjištěno, že žádný zákaz zveřejnění daných informací neexistoval, každý jednotlivý svědek pak, dle svého subjektivního jednání, situace popisoval, zda on sám konkrétně by informace poskytl či nikoliv a v tom se svědci lišili, v odpovědi na hypotetickou situaci, které nebyli reálně vystaveni. Skutečnost, že podaná nabídka zájemcem k vyhlášenému závěru není neveřejnou, vyplývá přitom nejen z dokazování v dané věci, ale i ze soudní praxe. Takováto nabídka je informací, pro jejíž poskytnutí existuje právní nárok ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, v případě prvního z veřejného záměru se jednalo o záměr neplatný, resp. přesněji řečeno záměr, který nemohl k následné smlouvě na předmět nájmu ve vlastnictví příslušné městské části vyvolat zákonem předpokládané následky. Toho si bylo zjevně vědomo i euroAWK s.r.o., které svou nabídku vůči městské části činilo nikoliv ve vztahu k předmětu, vůči němuž byl záměr vyhlášen a o skutečnosti, že v určité fázi procesu přijímání usnesení tato skutečnost byla zjištěna a na úřadu komunikována, shodně vypovídají jak obžalovaný V., tak svědci Ing. T. a M.. Potvrdila to i svědkyně K., která uvedla, že spol. AWK s.r.o. je upozornila na to, že vitríny jsou v jejich vlastnictví, takže pak došlo k úpravě záměru. Neplatnost vyhlášeného záměru si byla vědoma i spol. euroAWK s.r.o., která na záměr reagovala s tím, že ve své nabídce učinila poznámku, že 4 osvětlené vitríny jsou ve vlastnictví spol. euroAWK s.r.o. Vliv obžalovaného V. na zrušení původně vyhlášeného záměru dovozuje soud I. stupně z SMS obžalovaného V., ve které píše „Nechal jsem stahnoj valentinskou 11. Reknu.“ Takové hodnocení soudu I. stupně fakticky, ale bez důkazní opory v trestním spisu znamená, že obžalovaný V. měl vliv přímo na starostu MČ Praha 1, neboť ze zápisu 22. schůze Rady MČ Praha 1 ze dne 24. 8. 2016 je zřejmé, že to byl starosta městské části, který požádal o stažení tohoto bodu a především pak této SMS zprávě soud I. stupně připisuje nejen jednoznačný obsahový interpretační význam, který přitom zřejmý není a který se nadto vztahuje adresně k jednání Rady městské části, ačkoliv to z této SMS zprávy nevyplyvá. Obžalovaný V. přitom ani neměl přístup na Radu MČ, dle úředníků MČ nemohl mít vliv na rozhodování Rady, nic pak již vůbec neprokazuje jeho vliv na starostu MČ. I kdyby byla důkazní situace taková, že by bylo možno považovat za rovnocenně věrohodné skutkové verze rozhodnutí o vypsání nového záměru na straně jedné, v důsledku vlivu obžalovaného V. a na

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

straně druhé, v důsledku neplatnosti prvního vyhlášeného záměru a problematičnosti zájemce o tento nájem, neměl by se soud I. stupně při respektování judikatury k principu *in dubio pro reo* přiklonit k verzi pro obžalované nevýhodnější. Zrušení prvního vyhlášeného záměru nebylo důsledkem činnosti někoho z obžalovaných, ale objektivní skutečnosti spočívající ve vadě záměru (obžalovaným zřejmé). Zrušení záměru ani nebylo pravomocí, kterou by obžalovaný V., natož pak obžalovaný T. formálně či fakticky disponoval, takové rozhodnutí bylo plně na Radě MČ Praha 1 a žádný z obžalovaných by svým vlivem ani působením takové rozhodnutí nebyl způsobilý vyvolat, nad to v konkrétním případě, kde bylo dané zjištěnou vadou záměru. Soud I. stupně přiznal významnou důkazní sílu odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu. Tyto odposlechy a záznamy považuje za důkazy procesně nepoužitelné, neboť se jedná o důkazy získané v rozporu s ustanovením § 88 odst. 2, 4 tr. řádu. Pakliže soud I. stupně dospěl k závěru, že tyto důkazy procesně použitelné jsou, pak nutno zdůraznit, že ačkoliv mohou být v marginálních dezinpretovány v neprospěch obžalovaných, ostatně jako v zásadě jakákoliv velmi osobní komunikace, podstata a smysl zejména počátku komunikace obžalovaného V. a obžalovaného T. zcela koresponduje s verzí obžalovaného V., že se v případě jeho jednání nejednalo o poskytování jakékoliv výhody, ale o zjišťování obvyklé tržní ceny. Tato komunikace primárně není vedena způsobem, který by se při skutkovém stavu souladném s obžalobou dal předpokládat a který by přímo inspiroval k podání vyšší nabídky, ale obsahuje dotazy „kolik by nabídla společnost“ a „za kolik se pronajímají, jestli je to hodně nebo málo“. Komunikace obž. V. a obž. T. v době podstatné z pohledu soudu I. stupně pro zjednání tvrzené výhody nevykazuje znaky jakéhokoliv konspirativního či kriminálního jednání. Obžalovaný V. sice posílá (22. 8. 2016 v 16:31) obž. T. návrh usnesení městské části, nicméně spíše z důvodu úspornosti a zkratky, kdy podstatná je a to jistě i z pohledu adresáta zprávy, bližší specifikace vitrín a jejich lokalizace. Z následného hovoru (22. 8. 2016 v 18:10) je patrné, že obžalovaný V. zjišťuje ve vztahu k uvedené částce, jestli je to hodně nebo málo. Obžalovaný T. jednoznačně komunikuje tak, že zjišťuje pouze technickou stránku věci, izolovaně od obchodního oddělení, přislíbujíc, že se na to místo osobně dostaví, aby jej z technického hlediska prohlédl a následně (22. 8. 2016 v 18:50) komunikuje s obžalovaným V. na úrovni vyjasňování majetkových vztahů k vitrínám a prostoru. Současně sděluje svůj cenový odhad, ale výlučně ze své pozice, věc standardně odevzdává obchodnímu oddělení, které nezávisle na něm určuje nabídku, kterou obžalovaný T. (23. 8. 2016 v 09:21) komunikuje vůči obž. V.. Je logické, pakliže by skutečně byla obžaloba podána důvodně, že by komunikace obou uvedených obžalovaných postrádala tento mnohovrstevný rámec a jednoduše by směřovala k okamžité nabídce ceny pouze nepatrně vyšší než sdělené. Rozhodně tedy tato komunikace neodporuje verzi obžaloby, ale spíše verzi obhajoby. Jak bylo objasněno v rámci svědeckých výpovědí obžalovaného T. a svědků S. a Ch., cenotvorba v rámci obchodních nabídek je výlučnou kompetencí finančního oddělení, nezávisle na dalších odděleních, její osoby a nezávislé na obžalovaném T., v jehož kompetenci a náplní práce jsou zcela jiné oblasti. Kalkulace cenových nabídek a ceny nenáleží do pracovních úkolů obžalovaného T.. Soud I. stupně dospěl k závěru, že v daném případě není možné uplatnit zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, když dospěl k závěru, že konstatování nedostatečné společenské škodlivosti činu lze učinit jen ve výjimečných případech, v nichž z určitých závažných důvodů není vhodné uplatňovat trestní represí a to tehdy, pokud posuzovaný čin svojí závažností neodpovídá ani těm nejlehčím běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace a za takový případ danou věc neměl. Namítá, že praxe majetkových dispozic s obecním majetkem je do značné míry nepřehledná, neustálená a že běžná praxe obecních úřadů nekorresponduje s obecnou představou mnoha osob o výběru nejvýhodnějšího zájemce. Pakliže by bylo možno dospět k právnímu závěru, že v daném případě jde o jednání související s veřejnou soutěží a ke skutkovému závěru, že jednání obžalovaných formálně naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, pro který byli obžalováni, pak s ohledem na povahu věci není namístě uplatňovat trestní odpovědnost a trestně právní důsledky s ní spojené. Pokud by jednání obžalovaných formálně naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu, pro který jsou obžalováni, pak v daném případě

ingerence orgánů činných v trestním řízení v dané věci tak podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku jednoznačně nebyla namístě. Závěrem obžalovaná právnická osoba uvedla, že má za to, že existují důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a), c), d) tr. řádu, proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. řádu ji zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu.

7. Odvolání podané státním zástupcem směřuje rovněž proti výrokům o vině i trestu, ovšem domáhá se zpřísnění napadeného rozhodnutí toliko ve vztahu k obžalovanému M. V.. Pokud jde o právní kvalifikaci, státní zástupce trvá na tom, že v posuzovaném jednání obžalovaného je třeba spatřovat skutkovou podstatu dle ustanovení § 256 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jak byl skutek posouzen již v podané obžalobě. S nalézacím soudem nelze souhlasit, že z provedeného dokazování nelze, bez důvodných pochybností dovodit, že částka ve výši 240 000 Kč, která byla obžalovanému V. vyplacena obžalovanou spol. JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o. v době, kdy se V. dopustil daného trestného činu, resp. krátce poté, byla v plné výši plněním souvisejícím s tím, že obžalovaný V. zasáhl nalézacím soudem popsáním jednáním do veřejné soutěže. Je zřejmé, že s ohledem na důkazní nouzi nelze určit konkrétní částku, která by mohla vyjadřovat odměnu (plnění) pro obžalovaného V. za „služby“, které poskytl obžalované právnické osobě, které byly nalézacím soudem právně kvalifikovány jako trestný čin podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku. Z opatřených faktur, které obžalovaný V. předkládal obžalované právnické osobě k proplacení se podává, že nikterak nespécifikoval služby poskytnuté na základě uvedené smlouvy (na předmětných fakturách bylo toliko jako předmět plnění uvedeno - příprava podkladů a zpráv týkající se reklamy). Obžalovaný V. tedy od srpna 2016 poskytoval obžalované právnické osobě služby podle uvedené smlouvy, zároveň, jak bylo popsáno nalézacím soudem v rámci konstatování viny tohoto obžalovaného, činil, coby člen komise obecního majetku Rady MČ Praha 1, nezákonné kroky směřující k tomu, aby docílil zrušení první ve věci vyhlášené veřejné soutěže, s cílem umožnit obžalované právnické osobě ucházet se o pronájem předmětných nebytových prostor. Okolnosti, za nichž obžalovaný V. spáchal daný trestný čin (viz obsah komunikace s obžalovaným T.), zcela zjevně nasvědčuje tomu, že tuto aktivitu, která naplňuje znaky trestného činu podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku, vyvíjel právě z důvodu uzavřeného smluvního vztahu s obžalovanou právnickou osobou. Obžalovaný V. pak vystavuje první fakturu k proplacení obžalované právnické osobě dne 20. 9. 2016, tj. týž den, kdy Rada MČ Praha 1 rozhodla o tom, že se nepřijímá nabídka spol. euroAWK s.r.o., která byla původně navržena k akceptaci. Obž. V. vystavil faktury obžalované právnické osobě za své služby, které vykonal pro tuto právnickou osobu, dne 30. 11. 2016, tj. poté, co Rada rozhodla o schválení uzavření nájemní smlouvy a dne 3. 2. 2017, tj. krátce po uzavření nájemní smlouvy mezi MČ Praha 1 a obžalovanou právnickou osobou. Je nelogické, s ohledem na konspirativnost jednání obžalovaného V., že daná jeho činnost, jež se týká oněch dvou veřejných soutěží, nebyla podrobně specifikována v předmětu plnění na fakturách, které obžalovaný V. vystavil obžalované právnické osobě. Znakem objektivní stránky kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 256 odst. 1, 3 tr. zákoníku je majetkový nebo jiný prospěch, který pachatel žádá, přijme nebo si dá slíbit. Výše majetkového nebo jiného prospěchu pro naplnění objektivních znaků této kvalifikované skutkové podstaty není rozhodná. Ze skutkových okolností této věci je zjevné, že obžalovaný V. přijal s jím spáchaným trestným činem od obžalované právnické osoby majetkový prospěch, byť nelze jeho výši kvalifikovat, nicméně je bez pochybností, že tak učinil a že část jím inkasovaného plnění od obžalované právnické osoby, s ohledem na jím prokázanou aktivitu a časové souvislosti, musela být finanční odměnou za tuto jeho činnost. S ohledem na shora uvedené proto navrhuje, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině a trestu a podle § 259 odst. 3, 4 tr. řádu rozhodl tak, že obžalovaného M. V. uzná vinným ze spáchání zločinu zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 3 tr. zákoníku a podle § 256 odst. 3 tr. zákoníku mu uloží trest odnětí svobody ve výměře dvou roků, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

tří let a podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku peněžitý trest nejméně ve výměře 300 denních sazeb ve výši 1 000 Kč, tj. v celkové výměře 300 000 Kč.

8. Městský soud v Praze, jako soud II. stupně, přezkoumal z podnětu podaných odvolání správnost výroků napadeného rozsudku i postup řízení, které jeho vydání předcházelo, jak ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu a poté dospěl k následujícím závěrům.
9. Úvodem je třeba podotknout, že soud I. stupně rozhodoval ve věci již podruhé. Prvním rozsudkem ze dne 26. 6. 2020, sp. zn. 6 T 38/2018, zprostil obžalované podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 22. 6. 2018, sp. zn. 2 ZT 23/2018, pro skutek tam popsany, přičemž Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 18. 2. 2021, sp. zn. 61 To 37/2021, z podnětu odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně, aby učinil rozhodnutí nové. Ve svém kasačním usnesení odvolací soud zevrubně rozebral nedostatky, kterým byl napadený rozsudek zatížen, zejména z hlediska náležitosti rozsudku ve smyslu § 125 tr. řádu, přitom zdůraznil, s jakými konkrétními důkazy se soud I. stupně nevypořádal, jaké musí ještě opatřit a provést, aby mohl ve věci učinit skutkové a právní závěry, o jejichž správnosti nebudou důvodné pochybnosti. Poté, co obvodní soud věc znovu projednal, lze konstatovat, že vytýkaná pochybení odstranil, dokazování doplnil a že napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a nedošlo v něm k žádným podstatným vadám, které by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalovaných na obhajobu. Skutková zjištění, která učinil obvodní soud, jsou správná a úplná, neboť mají ve výsledcích dokazování oporu. To se týká nejen skutečností charakterizujících objektivní stránku daného trestného činu, zejména místa, času a způsobu provedení, ale i skutečností charakterizujících subjektivní stránku, tj. zavinění obžalovaných.
10. K námitkám obžalovaných, obsaženým v podaných odvoláních, které pokud směřují proti skutkovým závěrům obvodního soudu, lze říci, že tyto jsou v zásadě pouhým opakováním jejich obhajob, které uplatnili již v řízení před ním, proto jim nemohl Městský soud v Praze přisvědčit.
11. Není procesním pochybením, jestliže obvodní soud důkaz SMS zprávou, citovanou v odstavci 9. napadeného rozhodnutí, provedl u hlavního líčení podle § 213 odst. 2 tr. řádu, namísto postupem podle § 213 odst. 1 tr. řádu, jak požadoval odvolací soud ve svém kasačním usnesení, neboť z hlediska dokazování je podstatné, že tento důkaz proveden byl a k uvedené SMS zprávě byl obžalovaný M. V. dotázán podle § 214 tr. řádu, přičemž k tomuto důkazu se, jak vyplývá z protokolu na č. l. 1690, vyjádřil. K námitce obžalovaného V., citované v odstavci 25. odvolání, a to, že ve výčtu provedených důkazů chybí například žádost – nabídka euroAWK s.r.o., založené na č. l. 141 a 149 spisu, odvolací soud uvádí, že tyto důkazy jsou citovány v odstavci 24. napadeného rozhodnutí. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 12. 2017, sp.zn. 16 C 324/2014, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2018, sp.zn. 91 Co 43/2018, v právní moci dne 31. 12. 2018, vykonatelné dnem 4. 1. 2019, který jako důkaz byl proveden u hlavního líčení a na který obžalovaný V. v odvolání poukazuje, se podává, že společnost euroAWK s.r.o. je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku odstranit prosvětlené vitríny (reklamní poutače), umístěné na nástupišti a ve vestibulu pražského metra v jednotlivých stanicích, neboť bylo prokázáno, že nájemní vztah mezi stranami, tj. dopravním podnikem (žalobce) a euroAWK s.r.o. (žalovaný) byl založený smlouvou ze dne 18. 5. 1999 a skončil dnem 20. 4. 2018, poté žalovaný předmět nájmu nadále užíval bez právního důvodu. Je pravdou, že ve výčtu provedeného dokazování, v odůvodnění rozsudku, není soudem I. stupně zmíněn CD záznam, který byl proveden u hlavního líčení, (přednes na zasedání MČ Praha 1 ze dne 22. 5. 2019), pročez tak činí soud II. stupně, totéž se týká Metodického doporučení k činnosti územních samosprávních celků na č.l. 992 až 1026 a důkazu k jinému

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

nevyhodnocenému záměru, doručený Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 1 dne 9. 1. 2020, založený na č.l. 1310 až 1318 spisu. K námitkám obžalovaných, že záznamy telekomunikačního provozu, v této věci, byly získány nezákonně, odvolací soud poukazuje na své závěry uvedené v kasačním usnesení, odstavec 8., na kterých nadále setrvává. Ke zjištěnému skutkovému ději soudem I. stupně odvolací soud připomíná, že z jednání Komise obecního majetku Rady MČ Praha 1, i za přítomnosti svědkyně ing. T., ze dne 13. 1. 2016 (č. l. 661 až 663) se podává žádost obžalovaného V., zde přítomného, ohledně Valentinské 56/11 s tím, aby odbor technické a majetkové správy zajistil zaslání dopisu všem provozovatelům bankomatů a světelných reklam s výzvou o doložení NS a dále informaci, komu hradí nájemné. Na to navazuje přípis ÚMČ, odbor technické a majetkové správy, oddělení bytů a nebytových prostor, ref. J. K., ze dne 15. 1. 2016, adresovaný euroAWK s.r.o., týkající se užívání části nebytových prostor v domě č. p. 56, katastrální území Staré Město, Valentinská 11, Praha 1 s tím, že MČ Praha 1 byla svěřena správa této nebytové jednotky, tj. vchod do metra, na které jsou umístěny 4 prosklené reklamní vitríny. Tímto společnost euroAWK s.r.o. MČ Praha 1 žádá o doložení právního titulu k užívání části nebytové jednotky, a dále, zda a jakému subjektu je hrazena úplata za toto užívání. Na tento přípis reagovala společnost euroAWK s.r.o. svým čestným prohlášením ze dne 8. 2. 2016, ve kterém uvedla, že smlouvu o instalování a provozování reklamy v pražském metru uzavřeli dne 18. 5. 1999 s dopravním podnikem, přičemž současně prohlašuje, že podle této smlouvy dopravnímu podniku řádně a včas platí sjednané nájemné. Skutečnost, že euroAWK s.r.o. nájemné dopravnímu podniku platila řádně a včas MČ Praha 1 nikdy nerozporovala, pouze dne 13. 6. 2016 požádala, aby ode dne převzetí tohoto dopisu platby za užívání části nebytového prostoru v domě č. p. 56, katastrální území Staré Město, Valentinská 11, Praha 1, zasílali na účet Městské části Praha 1. Na to dne 24. 6. 2016 euroAWK s.r.o., k rukám Ing. Z. T., sdělila, že společnost požadavku ráda vyhoví, oboustranně je však žádoucí upravit tento nově vzniklý vztah v písemné smlouvě, navrhuje tedy, aby mezi společností a Městskou částí Praha 1 byla uzavřena nájemní smlouva, která by podrobněji upravila práva a povinnosti obou stran. Dne 18. 7. 2016 rozhodla svým usnesením Rada MČ Praha 1 o schválení záměru na pronájem části nebytového prostoru v předmětném domě, mj. 4 osvětlené vitríny na zdi nebytové jednotky a uložila zveřejnit tento záměr na úřední desce ÚMČ Praha 1. Od 22. 7. 2016 do 5. 8. 2016 byl na úřední desce vyvěšen záměr na uvedený prostor se 4 vitrínami. Dne 22. 8. 2016 obžalovaný V., coby osoba veřejně činná ve vztahu k Městské části Praha 1, tehdejší člen komise obecního majetku, předseda komise pro obchod a služby, člen kontrolního výboru, v letech 2006-2010 místostarosta MČ Prahy 1, od roku 2010-2014 její zastupitel, a zároveň konzultant obžalované právnické osoby, poskytl obžalovanému T. interní informaci o záměru na pronájem nebytového prostoru na uvedené adrese Valentinská 11, který měl být projednán Radou dne 24. 8. 2016. Konkrétně obžalovaný V. zaslal obžalovanému T. MMS zprávu na č.l. 203 s obrazovou přílohou – fotografií návrhu usnesení Rady MČ Prahy 1 pro schůzi plánovanou na 24. 8. 2016, kde pod bodem 2.1.3. návrhu Rada schvaluje pronájem nebytové jednotky číslo 56/101 v prvním nadzemním podlaží domu, mj. 4 osvětlené vitríny na zdi nebytové jednotky pro: euroAWK s.r.o., účel nájmu: umístění 4 osvětlených vitrín a nájemné ve výši 60 000 Kč/rok + DPH, nájemní smlouva na dobu neurčitou. Spolu s tím zaslal textový komentář „Pronajímame 4 vitríny za 60 tis. Rocne Kolik by nabídla vase společnost? Díky V.“. Téhož dne v 18.10 hodin následoval telefonický hovor mezi oběma obžalovanými, kdy obžalovaný T. sděluje obžalovanému V., že se musí zajet na lokalitu podívat, jak moc je to zajímavé. Obžalovaný V. ho informuje o tom, že to Rada ve středu projednává, oni to tam historicky měli (původní nájemci), ale dalo by se říci neoprávněně. Takže teď proběhl záměr, a kdyby obžalovaný T. zítra v úterý, nejpozději ve středu ráno, nabídl Praze lepší podmínky, tak by to Praha 1 zvažovala. T. končí v kanceláři, jede se tam podívat, ještě to probere s obchodem a zítra odpoledne pošle cenu. Výlez z metra Staroměstská, směrem k Rudolfinu, kde je bankomat a trafika. Ve vztahu k této komunikaci vypovídal svědek Ing. P. S., jednatel obžalované právnické osoby a to, že výběrové řízení na část nebytového prostoru Praha 1, Valentinská 11, v metru Staroměstská, byla ze začátku absolutně nezajímavá věc, protože mají

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

k dispozici 25 tisíc reklamních ploch, jeho jediná aktivita byla v tom, že odsouhlasil, že ty čtyři plochy je zajímaví. Svědek B. Ch., finanční ředitel skupiny JCDecaux, uvedl, že řešil Prahu 1, Valentinská 11, byl tam záměr pronajmout nebytové prostory k umístění CV vitríny, připravoval návrh na výši nájemného, protože jiné podmínky tam nebyly, záměr neměl žádné parametry, se kterými se dalo pracovat. Nebyla tam délka pronájmu. Jednalo se o výběrové řízení, věděl, že byl záměr pronajmout tyto nebytové prostory, vitríny společnosti euroAWK s.r.o. tam byly umístěny poměrně historicky dlouhou dobu. Dne 23. 8. 2016 poslal obžalovaný T. obžalovanému V. zprávu ve znění „Dobře rano. 68 tis ročně plus na 2 vitrinách 2× 14 dní prostor pro MČ. V případě neprodanosti i více casu“, V. s tím byl srozuměn a poté T. instruoval, ať tuto nabídku pošle oficiálně na MČ Praha 1 radnímu T. M. Dne 24. 8. 2016 v 9.24 hodin poslal obžalovaný V. již zemřelému M. S., tehdejšímu zastupiteli a členovi komise obecního majetku, SMS zprávu s textem „Nechal jsem stáhnout valentinskou 11. Reknu.“ Dne 24. 8. 2016 v 9.30 hodin, tedy šest minut poté, započala 22. schůze Rady MČ Praha 1, na jejímž počátku starosta Ing. O. L. požádal o stažení bodu Nabídka k záměru na pronájem části nebytového prostoru v domě č. p. 56, katastrální území Staré Město, Valentinská 11. Z Důvodové zprávy návrhu usnesení 21. schůze Rady MČ ze dne 18. 7. 2016 (č. l. 659 až 660) se podává, že pronájem se týká části nebytové jednotky číslo 56/101, umístěné v prvním podzemním a prvním nadzemním podlaží domu č. p. 56, Praha 1, kde jsou v současné době umístěny 2 bankomaty společností Komerční banka a.s. a GE Money Bank a.s. a na zdi neb. prostoru 4 prosklené reklamní vitríny společnosti euroAWK s.r.o. Tyto subjekty užívají části nebytového prostoru na základě nájemních smluv uzavřených s dopravním podnikem, který však není vlastníkem předmětné nebytové jednotky. Všechny shora uvedené subjekty projeví zájem nadále užívat části nebytové jednotky, proto je Radě MČ Praha 1 předložen k projednání materiál, týkající se záměru pronájmu části nebytové jednotky, a to následovně: 1 m2 k umístění automatu, 1 m2 k umístění automatu, 4 osvětlené vitríny na zdi nebytové jednotky. Vzhledem k tomu, že obhajoba obžalovaných, korespondující s výpovědí svědkyně Ing. T., pokud se týká stažení bodu Nabídka k záměru na pronájem části nebytového prostoru v domě č. p. 56, Valentinská 11, Praha 1 na schůzi Rady MČ dne 24. 8. 2016, je, že k tomu došlo proto, že v záměru bylo chybně uvedeno, že předmětem nájmu měly být 4 vitríny a nikoliv zeď pod nimi, odvolací soud poukazuje na návrh usnesení Rady MČ Praha 1, týkající se jeho 25. schůze, konané dne 20. 9. 2016 (č. l. 683 až 686), z něhož pod bodem 4) vyplývá, že Rada rozhodla nevybrat žádného uchazeče na část nebytové jednotky číslo 56/101 v prvním nadzemním podlaží domu, 4 osvětlené vitríny na zdi nebytové jednotky, přestože vitríny nebyly v jejím vlastnictví. Z tohoto důvodu je, jak uvedeno na č. l. 685 návrhu, Radě MČ Praha 1 předložen k projednání materiál, týkající se záměru pronájmu části nebytové jednotky a to následovně: 1 m2 k umístění automatu, 1 m2 k umístění automatu, 4 osvětlené vitríny na zdi nebytové jednotky. Z uvedeného je zřejmé, že ona chyba, ohledně umístění 4 vitrín, které nebyly majetkem MČ Praha 1, se opakovala i v září 2016, v dokumentech určených pro Radu, a proto odvolací soud neměl důvodu uvěřit obhajobě obžalovaných, proč došlo ke zrušení časově prvního záměru. V této souvislosti poukazuje odvolací soud na výpověď svědkyně K., že ke zrušení záměru došlo proto, že společnost euroAWK s.r.o. je upozornila na to, že vitríny jsou v jejich vlastnictví, tj. této společnosti, což je však v rozporu s výpovědí svědkyně Ing. T., jak bude níže uvedeno, tak i výpovědí svědkyně S. na č. l. 1205, která vypověděla, že na zveřejněný záměr reagovali tím, že ona udělala poznámku, že ty osvětlené vitríny jsou v jejich vlastnictví, že si pronajímají plochu pod vitrínou, dali žádost, kterou doručili včas, a následně potom se dozvěděli, že Rada rozhodla, že nebude vybrán žádný uchazeč, což jim bylo sděleno i dopisem MČ Praha 1, následně byl vyvěšen záměr pronájmu, na který opět reagovali, nabídka byla stejná, pak jim bylo sděleno, že Rada MČ rozhodla uzavřít nájemní smlouvu s jiným uchazečem. V této souvislosti pak odvolací soud ukazuje na výpověď svědkyně Ing. T., že záměr na Radě byli nuceni zrušit, neboť se domnívali, že panely jsou městské části, pak si všimla, že euroAWK s.r.o. v nabídce označila, že panely nejsou městské části, ale že jsou v jejich vlastnictví. Před jednáním Rady, pár dnů před, si toho všimla, bylo to, když kontrolovala materiály pro Radu, takže na Radě vysvětlila,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

že si sype na hlavu popel a omlouvá se za špatný podklad, který byl z neznalosti problematiky. Nicméně ze zápisu 22. schůze Rady dne 24. 8. 2016 vyplývá, že Ing. T. zde přítomna nebyla, nemohla zde tedy nic ohledně panelů, tj. vitrín, vysvětlovat, nadto shora citovaná písemná komunikace svědkyně K. se svědkyní S., aby nájem za vitríny byl hrazen MČ Praha 1, odporuje výpovědi této svědkyně o jí tvrzené neznalosti, jestliže Ing. T. tuto písemnou komunikaci osobně podepsala, z titulu své funkce vedoucí odboru technické a majetkové správy ÚMČ Praha 1 (č. l. 135, 137) s tím, že pokud euroAWK s.r.o. nedoloží právní titul k užívání části nebytové jednotky Valentinská II, MČ bude věc řešit právní cestou. Dále je v této písemnosti, podepsané Ing. T. ze dne 15. 1. 2016 uvedeno, že v předmětné části nebytové jednotky jsou umístěny 4 prosvětlené reklamní vitríny společnosti euroAWK s.r.o. S ohledem na výše uvedené odvolací soud neuvěřil, že ke zrušení shora citovaného záměru došlo kvůli nějaké formální chybě a nebýt intervence obžalovaného V., jak vyplývá z citovaných telefonních odposlechnů, obžalovaná právnická společnost by se o možnosti pronájmu nebytových prostor nikdy nedozvěděla, záměr by nebyl zrušen a došlo by ke schválení nájemní smlouvy právě se společností euroAWK s.r.o., byť by zřejmě, v rámci následného jednání Rady, muselo dojít k opravám smlouvy s ohledem na citované formální vady, které vznikly zřejmou písařskou chybou. Je nezpochybnitelné, že obžalovaný V. poskytl obžalované právnické osobě, prostřednictvím obžalovaného T., zcela klíčové informace k tomu, aby obžalovaná právnická osoba byla úspěšná, přičemž jak vyplývá z výpovědi svědka B. Ch., určujícím kritériem k výběru nájemce v případě reklamních ploch byla cenová nabídka, tedy co možná nejvyšší nájemné a nejvyšší profit pronajímatele, což potvrdil i svědek M., kdy ve vztahu k tomuto konkrétnímu záměru uvedl, že rozhodujícím kritériem pro výběr nájemce byla nejvyšší cena, to potvrdila i svědkyně K.. K záměrům, které byly provedeny na základě žádosti obžalovaného V. u veřejného zasedání, je třeba říci, že tyto byly koncipovány v letech 2019 až 2021, kdy starostou MČ Praha 1 byl Ing. P. H. a vedoucí odboru technické a majetkové správy ÚMČ Praha 1 Mgr. P. V., přičemž tyto důkazy, svou koncepcí, jsou stejné jako návrhy usnesení, včetně Důvodových zpráv, které jsou založeny na čl. 659 až 660, 683 až 684 a 722 až 723 spisu, proto se závěrů odvolacího soudu, ve vztahu k odvolacím námitkám obžalovaných, nijak nedotkly.

12. K námitce obžalovaných, že návrh usnesení k záměru na pronájem části nebytového prostoru má veřejnou povahu a kdokoliv, před zasedáním Rady, kdy by se u úředníků ÚMČ Praha 1 dotazoval, koho Rada vybere jako vítěze, že by takováto informace mu byla poskytnuta v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, což měla potvrdit, dle odvolání obžalovaného V., svědkyně Ing. T., která uvedla, že takové údaje byly běžně poskytovány, odvolací soud poukazuje na výpověď svědkyně K. a svědka M., kteří u hlavního líčení potvrdili, že nabídky soutěžitelů a návrh usnesení pro Radu pochopitelně z povahy věci nebyly informací, která by se soutěžitelům sdělovala, současně potvrdili i to, že Rada nebyla tímto návrhem usnesení vázána. K tomu poukazuje odvolací soud na výpověď svědkyně K. na č. l. 1694, která k dotazu soudu, zda by účastník záměru, který by věděl, že se připravují nějaké návrhy pro Radu, do tohoto návrhu mohl nahlédnout, se svědkyně vyjádřila tak, že ne, na dotaz, zda jsou veřejné nabídky zájemců k vyhlášenému záměru a zda by členovi nějaké komise na ÚMČ dala do takového záměru nahlédnout, uvedla, že s takto popsanou situací se nikdy nesetkala, přičemž celkově pracuje na ÚMČ Praha 1 od roku 2004. Svědek M. se vyjádřil tak, že v době, kdy byl místopředsedou MČ Praha 1, takováto situace nenastala, pokud by jej o to někdo požádal, tak by mu sdělil, že může požádat o nahlédnutí do materiálu potom, co by byl schválen příslušný materiál, tj. po schválení Radou. Pokud by účastník řízení se chtěl seznámit s takovými materiály před zasedáním Rady, před schválením návrhu, s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, tak by ho odkázal na právníky ÚMČ, aby toto vyřešili. Svědkyně Ing. T. u hlavního líčení, na dotaz státního zástupce (na CD čas 1.16.37), zda byla veřejně dostupná informace o tom, že proč (z jakého důvodu) Rada nevybrala žádného zájemce, respektive zda byla tato informace (důvody nevybrání) sdělována uchazečům, tj. zda bylo veřejně

či jednotlivým uchazečům prezentováno, proč byl zrušen původní záměr či nikoliv, vypověděla, že ano, což je však v rozporu s výpovědí svědkyně S., která uvedla, že jim bylo toliko sděleno, tj. v tomto konkrétním případě, že nebyli vybráni, respektive, že byl záměr zrušen. Záznam z jednání Rady, v němž jsou uvedeny důvody zrušení prvního záměru je neveřejný – zveřejňují se toliko rozhodnutí Rady, což lze dovodit i z webových stránek MČ Praha 1. Z výpovědi Ing. T. nevyplývá, že by potvrdila, že by informace ohledně nabídek k záměru, potažmo k návrhu usnesení, tedy kdo bude předpokládaným vítězem, byly veřejně dostupné. Odvolací soud tedy nepřijal odvolací námitku, a to, že návrhy usnesení pro Radu byly veřejně přístupné, že to byl běžný úzus, neboť takováto obhajoba je v rozporu s provedeným dokazováním, a to i v rozporu s logikou výběrového řízení, kterým záměr nepochybně je. Byl by zcela nadbytečný dotaz uchazeče, kdo bude, dle návrhu usnesení Rady vítězem tohoto řízení, za situace, kdy Rada mohla učinit rozhodnutí jiné, tak jak ve vztahu k nebytovému prostoru v ulici Valentinské učinila na svém zasedání dne 24. 8. 2016. Rozdíl mezi vyhlášeným záměrem a vyhlášeným výběrovým řízením vysvětlil svědek M. u hlavního líčení dne 26. 5. 2021 s tím, že záměr byl administrativně jednodušší, i časově, v létě, kdy na pronájem nebytových prostor majetková komise nezasedala, se vždy vyhlášoval záměr. Na nebytové prostory se vyhlášovala forma výběrového řízení, pokud byly atraktivní, jinak se volila vždy forma záměru. Z podnětu odvolacích námitek se odvolací soud seznámil s CD s projevem Mgr. D. B. na zasedání zastupitelstva MČ Praha 1 dne 22. 5. 2019, který cituje metodické doporučení, kdy však odvolací soud nesouhlasí s Metodickým doporučením k činnosti územních samosprávních celků (č. l. 992 až 1026), vydaným odborem veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra ČR v roce 2016, rok 2014 v odvolání uvádí obžalovaný T., zejména se závěrem na č. l. 1000, že povinnost zveřejnit záměr nelze vnímat jako povinnost soukromoprávní povahy, nejde o veřejný příslib ani o vyhlášení veřejné soutěže o nejvhodnější nabídku, jedná se o povinnost veřejnoprávní, byť s možnými konsekvencemi v rovině soukromoprávní (neplatnost následně uzavřené smlouvy), která sleduje veřejný zájem na transparentnosti a hospodárnosti nakládání s veřejným majetkem. Zveřejněný záměr proto není, dle tohoto doporučení, právním jednáním ve smyslu soukromého práva, není návrhem na uzavření smlouvy ani veřejnou soutěží na podávání návrhů na uzavření smlouvy, svou povahou se jedná o informativní úkon v oblasti veřejného práva. Městský soud se ztotožnil zcela se závěrem soudu I. stupně, prezentovaný v odstavci 54. a násl. napadeného rozsudku a v podrobnostech na něj odkazuje, přičemž metodické doporučení je jen doporučení, které předmětnou problematiku, jak samo uvádí, posuzuje z hlediska soukromého práva či veřejného, nikoli práva trestního. Odvolací soud se neztotožnil s obhajobou odvolatelů, přednesenou zejm. v jejich závěrečných řečech a to, že pro splnění kritéria veřejné soutěže podle § 256 tr. zákoníku musí být splněny další podmínky (zmocněnec obžalované - soutěž prostě vyžaduje ještě nějaké další pravidlo), naopak se ztotožnil s úvahou nalézacího soudu v odst. 56. rozsudku a to, že veřejná soutěž je ve smyslu § 256 tr. zákoníku, s poukazem na usnesení NS ČR ze dne 13. 12. 2017, sp. zn. 5 Tdo 1263/2017, jakákoliv soutěž, která splňuje základní znaky spočívající ve veřejném vyhlášení a v možnosti účasti neomezeného okruhu subjektů, to znamená, že musí být naplněny pouze tyto dvě podmínky a žádné další. V tomto případě se o veřejnou soutěž jednalo, kdy obžalovanému T., zástupci obžalované právnické společnosti, byly dne 22. 8. 2016 poskytnuty obžalovaným V. informace, které měly vliv na výsledek vyhlášeného záměru na pronájem nebytového prostoru v ulici Valentinská, tj. objektu, patřící do správy MČ Praha 1, jak vyplývá z přípisu svědkyně J. K. na č. l. 135, tedy obžalovaná právnická osoba měla zásadní výhodu v tom, že věděla, jaké cenové podmínky nabízí druhý z možných uchazečů, takže soutěžící v této veřejné soutěži neměli rovné podmínky. K námitce obžalované právnické osoby, uvedené na str. 11 odvolání, že obžalovaný V. neměl vliv na rozhodování Rady, potažmo starosty MČ Prahy 1, odvolací soud poukazuje na přátelské vztahy tohoto obžalovaného a starosty Ing. L., tak jak vyplývají z telefonních odposlechů ze dne 16. 9. až 20. 9. 2016, kdy odvolatele Ing. L. informuje o tom, že je v pondělí na tenisovém turnaji v Litoměřicích, na což mu obžalovaný V. posílá SMS s obsahem „Ok. Doufám, že vyhravas!“ V této souvislosti odvolací soud poukazuje

těž na záznam telefonního odposlechu ze dne 14. 9. 2016 mezi obžalovaným V. a Ing. Z. T. (č. l. 207), která se s obžalovaným radí o tom, že dává do Rady věc týkající se dvou bankomatů a 4 AVček, obžalovaný uvádí, že u T., tj. obžalovaného T., přišla ta nabídka lepší s těmito možnostmi, a proto to rušíme a vypisujeme ještě jednou. V komunikaci ze dne 15. 9. 2016, kdy obžalovaný V. obžalovaného T. oslovuje „Xxx“, má na něj prosbu, materiál půjde na Radu a starosta i vedoucí si to někam založili, aby mu poslal do emailu to, jak dávali na Valentinskou reklamu. Z komunikace ze dne 21. 9. 2016 rovněž vyplývá, že starosta MČ Praha 1 Ing. O. L. společně s obžalovaným jdou na jednání se svědkem Ing. P. S., tj. ředitelem skupiny JCDecaux kvůli reklamám na Staroměstské. Z uvedeného je patrné, že tímto zákulisním jednáním, počínaje dnem 22. 8. 2016, neměla šanci v tomto výběrovém řízení euroAWK s.r.o. zvítězit. K námitce obžalovaných, že metodickým doporučením, jakožto propracovaným odborným právním dokumentem, se řídí orgány místní samosprávy, tedy potažmo úředníci ÚMČ Praha 1, odvolací soud odkazuje na výpověď svědkyně Ing. T., která u hlavního líčení (č. l. 1138) uvedla, že neexistují žádná interní pravidla v rámci záměru, kdy většina záměrů se neustále opakovala dokola, nebyl nějaký metodický pokyn nebo nějaká listina, která by sjednocovala pravidla, spíš to byl takový úzus, zkušenost, takže se to většinou dělalo podle toho, jak se to dělalo dřív, žádná pravidla na záměry neexistují. K námitce obžalovaného V., že spol. euroAWK s.r.o. se soudila s dceřinou společností a dlužila na nájemném, což uvedl v bodě 56. rozsudku i sám soud I. stupně, odvolací soud uvádí, že takovýto argument v bodě 56. nenašel, v bodě 57. přezkoumávaného rozhodnutí obvodní soud ohledně dluhu na nájemném vůči dopravnímu podniku uvedl, že se jednalo o ničem nepodloženou skutečnost, která nemá žádný relevantní význam. K tomu odvolací soud uvádí, že o této opakovaně proklamované a namítané skutečnosti se zmínila svědkyně Ing. T. na čl. 1137 s tím, že na dopravním podniku je kolegiálně upozornili, že se soudí s euroAWK s.r.o. ohledně nájmu, které ona jim neplatí, tak aby s ní neuzavírali nájemní smlouvu. Odvolací soud se, z podnětu odvolacích námitek, týkajících se neplacení nájmu spol. euroAWK s.r.o. dopravnímu podniku, podrobně seznámil s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 12. 2017, sp.zn. 16C 324/2014 a s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2018, sp.zn. 91 Co 43/2018, shora citované, přičemž dlužné nájemné zde není dopravním podnikem namítáno a to ani v odvolacím řízení. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 se podává, že žalovaný se k podané žalobě mj. vyjádřil tak, že žalobci platí sjednanou cenu za instalaci reklam, dopravní podnik toto tvrzení, jak vyplývá z předmětných rozhodnutí, nijak nerozporoval. Odvolací soud je přesvědčen o tom, že pokud by interní informací o dluhu společnosti euroAWK s.r.o. MČ Praha 1 skutečně disponovala, přičemž platila zásada neuzavírat s dlužníky nájemní smlouvy, tak jak o tom vypovídala svědkyně Ing. T., pak by jednoznačně nebyl úředníky ÚMČ vypracován návrh usnesení Rady MČ, 22. schůze, kde byl předpoklad schválení nájmu nebytového prostoru pro spol. euroAWK s.r.o., jak vyplývá z Důvodové zprávy tohoto návrhu.

13. Odvolací soud dále přezkoumal napadený rozsudek i z podnětu odvolání státního zástupce, když neshledal uplatněné námitky za pádné. Je třeba upozornit, že s námitkami se již v celém rozsahu vypořádal soud I. stupně, a to konkrétně v odstavci 66. písemného odůvodnění. Obžalovaný M. V. doložil, že činnost pro obžalovanou právnickou osobu v rozhodném období vykonával až do začátku roku 2020, za což mu byly zasílány finanční částky, obžalovaný pro obžalovanou právnickou osobou prováděl zjištěnou konzultační činnost dlouhodobě, v širokém záběru, přičemž z žádného důkazu nevyplývá jednoznačně, že ona částka ve výši 240 000 Kč, která mu byla proplacena, se týkala právě této přezkoumávané věci, námitka státního zástupce, že musel, byť jen část tohoto plnění, inkasovat od obžalované právnické osoby v souvislosti s touto trestnou činností, tedy byla to finanční odměna za tuto jeho činnost, je diskutabilní, nejednoznačná, a proto správně soud I. stupně postupoval ve světle zásady in dubio pro reo, tj. v pochybnostech ve prospěch.

14. Obvodní soud provedeným dokazování objasnil všechny okolnosti rozhodné nejenom pro posouzení viny obžalovaných, avšak i hlediska rozhodná pro posouzení druhu trestu. V této souvislosti odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že odvolatelé nemají záznam v opisu rejstříku trestů, za své protiprávní jednání byli, dle výroku o vině napadeného rozsudku, který je správně shledal vinnými přečinem sjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku, ohrožení trestní sazbou trestu odnětí svobody šest měsíců až tři léta, předmětného protiprávního jednání se dopustili před pěti lety, délka řízení před obvodním soudem byla neúměrná, neboť nebylo třeba provádět obsáhlé dokazování, na tom však neměli odvolatelé žádné přičinění, jak zdůraznil soud I. stupně v napadeném rozsudku. Nicméně výměry uložených peněžitých trestů obžalovaným považuje městský soud za nepřiměřeně přísné, s ohledem na stupeň společenské škodlivosti stíhaného jednání, trestní bezúhonnost odvolatelů a časový odstup od projednávané trestné činnosti. Městský soud proto do napadeného rozsudku zasáhl a při nezměněném výroku o vině, k odvolání všech obžalovaných, napadený rozsudek zčásti zrušil ve výrocích o jim uložených peněžitých trestech a znovu obžalovaným ukládal peněžité tresty, přičemž v potaz vzal skutečnosti, které rozvedl shora. Odvolací soud těmto obžalovaným uložil, každému z nich, peněžité trest v celkové výměře 50 000 Kč, přičemž uzavřel, že všichni tři odvolatelé participovali na předmětné trestné činnosti, a lze mít za to, že tak činili stejnou měrou, neboť jednoznačně nebyl prokázán opak. Ohledně obou obžalovaných i obžalované právnické osoby odvolací soud také řešil dobytosti těchto trestů, přičemž je třeba zdůraznit, že obžalovaná právnická osoba je bohatá společnost, tak jak vyplývá z provedeného dokazování i z veřejně dostupných internetových informací, obžalovanému V. byly usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. 2 ZT 23/2018, v právní moci dne 3. 4. 2018, na čl. 762 zajištěny postupem podle § 344a odst. 1 tr. řádu finanční prostředky v částce vyšší než 50 000 Kč, které jsou aktuálně deponovány na účtu nalézacího soudu, přičemž o těchto finančních prostředcích bude muset soud I. stupně rozhodnout při výkonu tohoto trestu. Obžalovaný T. má vysokoškolské vzdělání, je schopen manažerského postavení a jak vyplývá z jeho výpovědi ze dne 8. 3. 2018 na čl. 74, jeho majetkové poměry jsou dostatečně saturovány.
15. Vzhledem ke shora uvedenému Městský soud v Praze, k odvolání obžalovaných M. V., T. T. a obžalované právnické osoby obchodní společnost JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o., napadený rozsudek zčásti zrušil podle § 258 odst. 1 písm. e), 2 tr. řádu a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu znovu rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, přičemž odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 zamítl, jako nedůvodné, postupem podle § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze dne 16. září 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

JUDr. Miroslava Straková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.